

ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα σ'στην κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσια δέκα
κι' όλα τ'α σάβρα παλέκα.

Δεκατρείς τ'ου Νοεμβρίου,
του μηνός του σωτηρίου.

Ποόντος σκάντα α' πάντε και γίλια κι' έκατό,
κλαίνε και τόν Τολστόη με' κλάμμα δυνατό.

Ό 'Ρωμίος, έπισταμένως την κατάσταση ίδών,
στ'ης Πηγής της Ζωοδόχου μένει πάλιν την οδόν,
μόνο πήγε παραπάνω, αυξών πενηντακτώ,
συνορεύει: μ' άλλα σπήτρα και μ' όριζόντ' ανοικτό.

Άλλος δρόμος κι' άλλο σπίτι του Κρητός του Κυβερνήτη.

Φ.— Ό τών ανθρώπων δύστινα κι' έλεεινά σαρκία!..
Π.— Ό κύριος Προϋπουργός άλλαξε κατοικία,
κι' αν έχης γνώμη να τού πής
περι τ'ης νέας προκοπής.

Κι' αν' Ανορθώσεως και σύ κυροφής σπουδαίας
και σωστικής ίδιας,
κι' αν θέλης πληρεξούσιος τ'ης νέας Ρωμοσύνης
ή μόνος σου να γίνης,
ή να προτείνης κι' άλλον
Ρωμύην εκ των εύλάλων.

Κι' αν έχης νέαν μέθοδον γιά του Στρατού Τραπέτα,
κι' αν έχης και παράπονα γιά τήν Αστυνομία,
ή πώς δεν σούπεσε ποτέ του Στάσιον τό Λαχέτο,
δεν πρέπει, Φασουλά, να πής εις τό Σενόδοχέτο,
γιατί θαρού πώς έφυγε προσφάτως απ' εκεί
και σ'την οδόν Απολλώνως μου λέν πώς κατοικεί.

Φ.— Ό τών ανθρώπων τών σαχλών υπέρματρος βλακεία!..
Π.— Ό κύριος Προϋπουργός άλλαξε κατοικία.

Κι' αν κυτάρης σ' άλλο σπίτι
τόν καινούριον Κυβερνήτη,
μá δέν βρίσκει κι' έχει πέρα
Ήσυα, Φασουλά.

και σ'έκεινο νύκτα μέρα
του φορτώνονται πολλοί.

Άνδρες νέοι μετ' όματάων
πρός αυτό μας όδηγόν,
και με λίτσιαι όνομάτων
άπηνώς τόν κυνηγόν.

Κι' εν τώ μέσω τών ανέμων,
κι' εν τώ μέσω τ'ης γαλήνης,
κι' εν τώ μέσω τών πολέμων,
κι' εν τώ μέσω τ'ης ειρήνης.

Άνορθώσεως μελλούσης έρασταται μονοκατείς
έπισιουν εμπροστά του φόβητρα σάν Έρινύς.

Δέν θα σέ τρομάξη τούσων είτε κεφαλή Μεδούσης,
ή λέοντων βρυχηθός,
όσον τών πληρεξούσιων ταυτοί τ'ης πρωτεύουσας
ό φοικώδης άοιμάς.

Κι' έγώ σοικώ διατόρωσας από τέτοιον έαφικόν
σωσέτε τόν Κρητικό.
Σώσετέ τον από τούσας άπειροπληθείς αξίας
και θερμάς φιλοδοξίας.

Σύ, πατρις χριστών όνειρών,
σύ τόν Κρητικό βοήθει...
σωσετέ τον από πλήθη
άνορθωτικών σωτήρων.

Σώσατέ τον από τόσους πατριωτισμούς οφίμους,
και Συντεχνιών Προέδρους και Συλλόγους δευθίμους,
σώσατέ τον από τόσους συνεργάτας όστράους,
που φυτρώνου σάν ρεπάνια στους παρόντας τους καιρούς.

Σώσατέ τον από γλώσσας,
που σε κάνουν να τ' χάσης,
σώσατέ τον από τόσας
υποδείξεις και προτάσεις.

Σώσατέ τον από μύστας
νέων ιδεών ευρώστων,
σώσατέ τον από λίστας
των γνωστών και των άγνωστων.

Σώσατέ τον από τούτο το περιθωριον μαλίσσι,
σώσατέ τον από καθένα, που ζήτηε να του μιλήση,
σώσατέ τον κι από καθένα μιμογράφη, χασομέρη,
που την νάρκη του προθύμιας στον Πρωθυπουργό προσφέρει.

Σώσατέ τον, σώσατέ τον από πλήθη διαφόρων
κ' αν πλουσιών κ' αν άπόρων,
σώσατέ τον από φίλους
ή μικρούς ή και μεγάλους,
σώσατέ τον από στωμίλους,
κι από σιγηλους κι άλλάλους.

Σώσατέ τον από τόσους, που μέσ' στη μεγάλη κρίση
δέν αφήνουν δίχως σκέψη την πολυέρεη των κουτρα,
σώσατέ τον από τόσους, που προσημένουν να τους χρίση,
κι 'αν δέν πάρουνε το χρίσμα, θά του καταθάσουν μούτρα,
και θά γράψουν τον Λευτέρη
'στού διαβόλου τού τεφερί.

Φ. — 'Ο των ανθρώπων των σαχλών παντοτεινή κακία.
Π. — 'Ο κύριος Πρωθυπουργός άλλ' ας κατοικία,
μέ κι 'αν καθίση σε βουνά και σε παρθένα δάση
κι 'έκει δέν θά' συχάση.

Κι 'αν φύγ' εις έρημον σιγής
σάν πλάνης έρημίτης,
κι 'αν εις όπας κρυφθ' της γης
ό νέος Κυβερνήτης.

"Οπου κι 'αν π'η, Φασουλή,
μέγα κακόν τ' αν απειλει,
Κι 'έκει σωρεία θαυμαστών,
κι 'έκει γιά χρίσμα τόσοι,
κι ' από την φρίκη των λιστών
κι 'έκει δέν θά γλυτώση.

Κι 'έκει θ' άκούη ν' άντηγούδη φιλελευθέρων έπη,
κι 'έκει Προέδρους γύρω του Συντεχνιών θά βλέπη,
κι 'έκει ψηλά σε κορυφάς
όρέων άπατήτων
θ' άκούη σύνουσ τ' αν σοφάς
ιδέας των έγκριτών.

Και τότε μέ προγράμματα θά δέχεται σωτήρια
κάθε πατριωτάκι,
κι 'έκει θ' άκούωνται φωνές από συλλαλητήρια
κατά του Ζυμβρακάκη,
γιατί δέν φαίνετ' εύμενης προς φιλικών ίππότας
και προς χασισοπάτας

Κι 'έκει θά φράνη ποταμούς ρητορικών σιέλων,
κι 'έκει θ' άκούεται φωνή να σκού'η στον Λευτέρη:
'Οι τρεις άλλόμοιον σ' αυτόν, που τώρα και στο μέλλον
ποδτε το κράτος των Ρωμηών σε τάς κι να τ' φέρη.

Τούτος έχει να τραβήξη φοβρά μαρτύρια
μέ συλλαλητήρια,
τούτος και φιλελευθέρων θά κινήση την χολήν,
κι 'έπι πίνακος θά θέλουν τούτου την κεφαλήν.

Λόγος μ' έξηγήτησιν 'στην σημασίαν της Άνορθώσεως και την ουσίαν.

Θέλωμεν την Άνορθωσιν, άλλ' ας χωρίς ζημία,
θέλωμεν την Άνορθωσιν μ' έφοδους σε Ταμεία,
θέλωμεν την Άνορθωσιν να τρέξη, να πατάξη,
άλλ' όχι κι ασυτπρότητα μη βρέξη και μη στάξη.

Θέλωμεν την Άνορθωσιν κι 'έμας μέ τ' αν σωστά μας,
άλλ' ας χωρίς να χάσωμεν τα δικαιώματά μας,
θέλωμεν την Άνορθωσιν κυρίαν του καρπού μας,
άλλ' ας και να πηγαίνωμε 'στους τόχους προς νερού μας.

Θέλωμεν την Άνορθωσιν παντού να βασιλεύη,
άλλ' όμως και της τραπούλας το κράτος να δουλεύη,
θέλωμεν την Άνορθωσιν ως μόνον καταφύγιον,
άλλ' ας και μη κτυπή κι 'έμας μέ κνοτον και μαστιγιον.

Την Άνορθωσιν ποθώ
και την παρακολούθω
κι 'όνειρα μεγάλα πλαττώ.

Μέ δέν πρέπει και γι' αυτή
να μέ κάνουν ένω κάτω,
και να μου τραβούν ταυτί.

Την Άνορθωσιν κι 'έγω
διαρκώς ύμνολογώ
'στών πατριωτών τ' αν πλήθη.

Μέ δέν πρέπει και γιά τούτη
να λησμονηθού, τσιφούτη,
τόσα πατριά μας ήθη.

Είθε νέαν σωτηρίαν
δόντας να κατεργασθώ,
μέ και την έλευθερίαν
του λαού να σεβασθώ.

Είθε ν' άνορθώση φρένας
και τ' αν δόντια της να τρέξη,
καθενός Ρωμηού τσιζα.

"Ομως να μ' άπορη καθέναν
εις το γλέντι του να ρίξη
και καμμία πιστολιά.

Την Άνορθωσιν ποδοίω,
μέ χωρίς να λυπηθώμεν,
'Ας πατάξη κι 'έσ κτυπήση,
μέ χωρίς να μέσ λυπήση.

Πρός αυτήν καθίσει άς ρέπη,
και γι' αυτήν οι πατριώται
ας φρονέζουν όσίενα.